

Geen eten

Katja belt huilend omdat zij geen eten heeft voor haar en haar kinderen. De voedselbank verstrekt geen noodpakketten meer, omdat ze niet genoeg binnenkrijgen. Niet alleen Katja, maar ook andere gezinnen hebben geen eten. Het Domushuis waar ik wel eens brood, boter en beleg ging halen is gesloten. De kelder bij ons is leeggeplunderd. De Plus-pakketten die ik nog over had zijn allemaal uitgedeeld.

Tijdens de lockdowns zijn er een aantal formele en informele initiatieven ontwikkeld:

Wat zijn wij blij en dankbaar dat Netwerk DAK met een noodfonds kwam. Daar hebben wij heel veel mensen mee kunnen helpen. Enkele voorbeelden: we hebben bij veel gezinnen boodschappenbonnen voor de supermarkt uitgedeeld. Dat was echt een verrassing voor ze. Voor een gezin met kleine kinderen is behang gekocht voor de woonkamer, omdat er geen behang op de muur was, en dekbedden en hoedlakens, want zij sliepen zonder lakens en dekens. De kinderen in de wijken hebben wij blij gemaakt met viltstiften, potloden, stoepkrijt en voetballen. Ook hebben we flesjes desinfectielegel gekocht, want de meeste mensen kunnen dat niet betalen.

In de coronatijd hebben een aantal mensen uit de wijken zich aangeboden om boodschappen te doen voor mensen die dat niet kunnen. Een andere groep heeft regelmatig gekookt en in aluminium schaaltes eten rondgebracht naar die mensen; ze hoefden dat thuis alleen maar op te warmen.

Een boer uit Nuth die hoorde van ons project heeft ons een groot aantal kratjes met biologische groenten, aardappelen en uien en 80 zakken zelfgemaakte soep geschonken. Daarmee hebben de vrouwen gekookt en eten rondgebracht in de wijk.

In juni zijn de maatregelen versoepeld. We zijn weer begonnen de mensen te bezoeken, maar wel binnen de corona maatregelen. Het werk gaat gewoon door, de problemen die de mensen vóór de coronatijd hadden zijn er nog steeds, alleen is het moeilijk omdat veel instanties waar mensen hulp van nodig hebben thuiswerken en niet ten volle de hulp kunnen bieden die de mensen nodig hebben.

Vanwege de corona beperkende maatregelen konden vanaf maart geen activiteiten worden gepland van de Lief en Leed groepen.

Het Onderzoek 'ONTMOETING'

Het onderzoek

Op 4 maart 2020 presenteerde mevrouw I. Dingemans het onderzoeksrapport 'ONTMOETING - Ontmoetingsmogelijkheden in wijken van Heerlen-Noord'. Hieronder treft u de conclusies van dit onderzoek aan:

Conclusies

Wat verwachten wijkbewoners die wij gesproken hebben van een inlooppunt?

Uit de gesprekken die in de wijken zijn gevoerd, komt naar voren wat mensen van een inlooppunt verwachten: Het moet een ontmoetingsplek zijn met gelijkgezinden, waar je je welkom voelt, je thuis voelt, niet be- of veroordeeld wordt, die rust uitstraalt en waar je jezelf kan zijn, waar je niet gediscrimineerd wordt, waar je kinderen niet gepest worden, waar je de mensen vertrouwen kan en je niet voortdurend door allerlei instanties in de gaten wordt gehouden, je allerlei activiteiten kan doen, je zelf kan bepalen wat je wil doen, zodat het iets van de mensen zelf is.

Wat verwachten wijkbewoners die wij gesproken hebben van professionals en vrijwilligers?

Wat je verwacht van een inlooppunt is dat mensen met elkaar verbonden worden.

Buurtbewoners die elkaar anders niet zouden ontmoeten, komen er met elkaar in contact.

Activiteiten die worden ondernomen, verbinden mensen die wat meer contacten willen hebben. Men weet wat de ander bezighoudt. De bewoners krijgen een grote betrokkenheid op elkaar.

Het verbinden van mensen met elkaar komt overeen met een basisprincipe van de presentiebenadering. De presentiebenadering heeft als uitgangspunt iemand te benaderen als mens "die verlangt naar en tot ontplooiing komt door volwaardige deelname aan sociaal verkeer" (*). Daarin is hij zowel een vragende als gevende partij. De vraagzijde is volgens Baart vooral gericht op onvoorwaardelijke aandacht. "De mens wordt gezien als iemand die verlangt naar begrip, respect en erkenning van personen. Erkenning van beide kanten, van de vragende kant en van de gevende kant". De mensvisie van de presentiebenadering is dat een mens "principiële behoeftig is en daarom afhankelijk van anderen". Dat geldt voor ieder mens, dus ook voor degene die hulp verleent. Deze zienswijze zorgt ervoor dat mensen kunnen geven en dit versterkt de autonomie van mensen. Mensen zijn niet meer alleen een ontvangende partij, maar hebben ook een gevende positie, die het gevoel van (eigen)waarde versterkt. De presentiebenadering benadrukt dat het belangrijk is om niet Stichting Wijkpresentie Parkstad alleen naar de 'probleemgebieden' te kijken, maar naar héél het leven van de betrokkenen (*).

Belangrijk is om is om buurtbewoners een grotere betrokkenheid op elkaar te geven. De presentietheorie is gericht op het "er zijn voor" de ander. En hierin aan te sluiten bij de leefwereld van de ander en een relatie bieden op basis van aandachtige betrokkenheid en trouw zijn. Het doel is de buurtbewoner een positieve kijk op en vertrouwen in de ander en zichzelf geven. De presentietheorie gaat ervan uit dat 'een positieve kijk op' niet zozeer het oplossen van problemen is. Maar dat de autonomie van iemand al versterkt wordt wanneer

diegene "in het reine kan komen met de gebreken van (eigen, persoonlijke en sociale) leven, niet dat men als een kruidje-roer-mij-niet alle inmenging van buiten weet af te weren". De presentiebenadering heeft niet van tevoren voor ogen wat goed is, maar de werker gaat samen met de betrokkene op zoek naar wat goed is (*).

Een inlooppunt behoort een plek te zijn waar je je erkend voelt in je mens-zijn en in je anders en uniek zijn. De bezoekers moeten het gevoel hebben ergens bij te horen, zich veilig te voelen, welkom te zijn en gerespecteerd te worden. De presentietheorie sluit hierbij aan op wat er van een inlooppunt verwacht wordt. Voorwaarde is wel dat professionals en vrijwilligers bekend zijn met de principes van de presentiebenadering en geleerd hebben volgens die benadering te werk te gaan. De entourage van het inlooppunt. De ideale situatie is wanneer het inlooppunt een 'huiskamergevoel' geeft. Er is gemakkelijk meubilair aanwezig, er is koffie, thee, brood en soep verkrijgbaar, er is internet, misschien een wasmachine en misschien kan er zelf samen gekookt worden. In een dergelijke ruimte kunnen mensen elkaar ontmoeten, kunnen gesprekken ontstaan, komen contacten tot stand, leren mensen elkaar kennen, ontstaan relaties.

(* Baart, Andries; Een theorie van de presentie, Utrecht 2001

Ontwikkeling van het inloophuis 'Bie Oos'

Inloophuis 'Bie Oos'

Na goede gesprekken met de Evangelisch Lutherse Gemeente Zuid - Nederland, die een accommodatie hebben aan de Meezenbroekerweg 70 te Heerlen konden we besluiten om onze ruimten in Carbon6 te verruilen voor voornoemde accommodatie. De ruimten in Carbon6 waren minder geschikt voor de te ontwikkelen inloofunctie. Tevens kwamen wij overeen met de Lutherse Gemeente dat de keuken en diverse voorzieningen zouden worden opgeknapt ten behoeve van de beoogde inloofuncties. In 2021 gaan we verder samen met de Lutherse Gemeente, de PKN en Wijkpresentie kijken hoe we verder kunnen samenwerken.

Fien Cruts meldt:

In september hebben we een inloophuis geopend voor kwetsbare mensen. De inloop blijft gedurende de coronacrisis, als de maatregelen het toestaan, gewoon open voor vooreerst een beperkt aantal personen die zich vooraf moeten aanmelden. Je merkt dat mensen in deze langdurende coronatijd gefrustreerd, angstig en boos zijn.

Ook bij de kinderen merk je dat sommigen heel angstig zijn en dat het belangrijk is dat zij gewoon kunnen spelen en knutselen. Voor de bezoekers is het een rustpunt om in deze onrustige tijd even bij elkaar te komen (op afstand), om wat te praten over wat ze bezighoudt, omdat ze bijna geen contacten hebben.

De moeders hebben vooral heel veel met elkaar gepraat over wat hen bezighoudt. De angst die ze voelen, de eenzaamheid, de kinderen. De familie die in een ander land woont en waar ze nu zo graag naar toe willen omdat zij bang zijn dat vader of moeder overlijdt aan corona en ze geen afscheid kunnen nemen. Ook hebben we gesproken over de spanningen in de wijk. Vooral jongeren hebben het moeilijk en de spanningen lopen vaak hoog op. Het volgende incident heeft de gemoederen sterk beziggehouden:

Jay

Jay, een 16-jarige jongen is tot zijn 13e bij ons clubje 'kind en kunst' geweest. Regelmatig komt hij nog langs voor een kopje thee. Het is een heel lieve jongen. Op een middag belt moeder. Jay is neergestoken bij het station. Bij aankomst zegt de politie dat ze Jay al naar het ziekenhuis hebben gebracht. Bij het ziekenhuis aangekomen valt moeder bijna flauw. In het kamertje waar Jay ligt is heel veel bloed en ze gaan de jongen meteen opereren. Hij had negen steekwonden en het had volgens de artsen niet veel gescheeld of zijn hart en longen waren geraakt.

Als de jongen weer thuis is, is hij heel angstig. Hij vertelt dat hij samen met een vriend van school kwam en bij het station de bus wilde nemen. Toen kwam er een jongen die riep: "Vieze neger, kijk voor je". Hij zei daarop: "Ik kijk helemaal niet" en liep door naar de bus. De jongen kwam achter hem aan en stak hem met een mes in de rug en de zij, tot hij op de grond viel.

De activiteiten hebben ervoor gezorgd dat de vrouwen wat afleiding hadden. Een klein groepje vrouwen heeft gekookt voor een aantal ouderen en zieken uit de wijk en hebben dat rondgebracht. Dat werd met groot enthousiasme ontvangen. De mensen waren blij dat ze even een praatje aan de deur konden maken en ze waren ook heel dankbaar voor de maaltijd die gebracht werd.

De kinderen waren heel blij dat ze weer het woensdagmiddagclubje hadden. Ze hadden ook heel veel te vertellen nadat ze elkaar zo'n lange tijd niet meer gezien hadden. Het was weer de ouderwetse gezellige woensdagmiddag.

In december moest het inloophuis vanwege de volgende lockdown de deuren noodgedwongen sluiten.

Iris Dingemans meldt:

Mijn eerste jaar als presentiewerker in de wijken was even wennen. In het begin schrok ik van het vaak grove taalgebruik, maar dat leer je doorzien, want de meeste mensen hebben een groot hart. Ik begin langzaam te wennen in de wijken en leer de mensen goed kennen en zie dat er niet alleen problemen zijn, maar dat er gelukkig ook mooie dingen gebeuren. De ontmoetingsmomenten: mensen zoeken elkaar op, kunnen bij elkaar terecht, lachen en huilen met elkaar, delen hun zorgen en slepen elkaar er doorheen, moeders die eenzame mensen opzoeken. Niet alles is zwaar en mislukt, je moet het alleen willen zien. Het zijn deze mensen in de wijken die mij daar telkens weer aan herinneren en me de kracht geven om door te gaan.

Als Stichting Wijkpresentie Parkstad zijn we present in de wijk en willen we graag, als corona het toelaat, een huiskamer zijn waar voor iedereen tijd en ruimte is voor ontmoeting. Een plek waar aandacht en respect voor iedereen is.

Kinderen

De kinderen die woensdagmiddag op de kindermiddag komen zijn in de leeftijd van vijf tot acht jaar. Kinderen tot zes jaar kennen nog geen vaste manieren en veel wat ze doen is nieuw. Jonge kinderen zijn dus nog niet geremd in hun creativiteit. De zeven- en achtjarigen zijn kritischer in wat ze maken en doen. Ze worden zich meer bewust van anderen. Het doel

wat wij voor ogen hebben is deze kinderen te stimuleren door te zorgen voor voldoende succesfactoren waardoor het zelfvertrouwen van het kind groeit.

Naast het creatieve aspect speelt ook het sociale aspect een belangrijke rol. Kinderen ontwikkelen zich als individu en leren met elkaar omgaan in een groep. Ze worden zich bewust van sociale verhoudingen en ontwikkelen een sociale identiteit.

We zijn begonnen met acht kinderen. Soms zijn oudere broers of zussen al bij 'kind en kunst' geweest. Bij 'kind en kunst' waren de moeders ook actief betrokken, maar in verband met corona was dat nu niet verstandig. We hebben een kunstenaar ingehuurd om drie creatieve workshops voor kinderen te geven. In verband met sluiting van het inloophuis gedurende de aangescherpte corona maatregelen is de tweede workshop op haar atelier gegeven. De kinderen hebben een schatkist gemaakt en kerstballen gevilt. Ze vonden het prachtig en ik ook. De kunstenaar vond het heel enerverend maar wel leuk om met deze kinderen te werken. Er is nog één workshop voor de kinderen gepland. Andere middagen hebben ze onder andere getekend en geschilderd. Tijdens de kindermiddagen krijgen de kinderen ook frites of poffertjes aangeboden.

Vrouwen

Afgelopen maanden zijn we gestart met een groep van zes vrouwen. Door omstandigheden zijn er nu nog vier over. We vullen de groep niet aan, want we verwachten dat de twee vrouwen nog terugkomen. Bij onze eerste bijeenkomst hebben we gezellig koffie gedronken en overlegd wat we de komende tijd zouden gaan doen. Een van de vrouwen kan goed breien en ze heeft de andere vrouwen geholpen met patronen breien. We hebben een dienblad beschilderd, armbandjes gemaakt en gekookt. Ook voor de vrouwen zijn drie workshops bij een kunstenaar gepland.

Bij deze groep loopt alles als vanzelf, het is een leuke groep. Ze beginnen een beetje vertrouwen in mij te krijgen. Als Fien er niet is komen ze met vragen bij mij, zoals vragen over de kinderen die niet te handhaven zijn en of ze een kindpakket krijgen.

Rugzakjes met cadeautjes van Sint

Het bestuur van de Evangelisch Lutherse Kerk, waar het inloophuis gehuisvest is, heeft de kinderen in de wijken met Sinterklaas verblijd met 50 rugzakjes gevuld met speelgoed en snoepgoed. Wijkpresentie hielp bij de distributie.

Samenwerking tussen de Evangelische Lutherse Gemeente en Wijkpresentie.
Foto: Fien Cruis en Keity Mulder (Lutherse Gemeente)

Wie voert de regie? Een signaal.

Wij werken volgens de presentiemethode. Presentie is een benadering die in de kern draait om relaties. Een proces dat iedere keer weer draait om een match te maken die past bij deze mens, dit gezin, dat kind. In onze samenleving zie je juist dat het zo vaak niet lukt om die aansluiting te vinden, die hulp te vinden die bij iemand past. Wij zien vaak dat professionals niet de taal spreken van hun cliënten. Werkers die presentie als basishouding hebben, zoeken allereerst de aansluiting en de afstemming met de meestal kwetsbare mensen. Bouwen zo aan relaties. In die relatie met elkaar leer je pas begrijpen waar het over gaat en wie je voor die ander kan zijn.

Citaat Gandhi: "Alles wat je voor me doet zonder mij, doe je tegen mij".

Er zijn gezinnen waar talloze hulpverleners over de vloer komen, die allemaal de beste bedoelingen hebben, maar allemaal werken vanuit hun eigen vakgebied, met hun eigen aanpak, procedures en taal. Het is vaak de vraag wie eindverantwoordelijk is, wie voert de regie in het zorgproces? Bij gebrek aan duidelijke regie werken organisaties langs elkaar heen. Daardoor snappen zorgontvangers niet meer wat nut van de aangeboden zorg en waar het naartoe moet. Dat leidt naar een verlies van het broodnodige vertrouwen. Een 'normaal' gezin zou er nog radeloos van worden, laat staan gezinnen met al die problemen zoals wij die tegenkomen in ons werk. Hieronder enkele voorbeelden.

Miep

Een alleenstaande moeder heeft veel psychische problemen. Ze heeft drie kinderen die onder toezicht staan van een gezinsvoogd. Het gezin heeft al een heel leger aan hulpverleners over de vloer gehad en keer op keer loopt het mis. Óf de hulpverlener wordt door de mevrouw de deur uit gezet óf de hulpverlener stopt op. Op een gegeven moment ben ik in gesprek gegaan met de hulpverlening om te kijken hoe zij met die mevrouw kunnen omgaan. Doordat ik al jarenlang in dit gezin kom hebben wij een vertrouwensrelatie opgebouwd. Als de hulpverlening mevrouw iets aanreikt, wil ze dat eerst met mij overleggen en ze accepteert dan ook de hulp.

Suus

Regelmatig bellen de woningvereniging en zorgverleners me over een alleenstaande moeder met vier kinderen. De woningvereniging wil dat zij het huis en de tuin opruimt. Zij krijgt dat niet voor elkaar, daarom heeft een groepje vrijwilligers samen met haar de tuin opgeruimd. Buren klagen en regelmatig komt de wijkagent of Veilig Thuis aan de deur. Mevrouw heeft veel problemen en zij en haar kinderen worden gepest in de buurt. Zorgverleners weten haar niet de gepaste hulp te bieden. Regelmatig go ik in gesprek met de woningvereniging en zorgverleners en ze vragen me hoe ze mevrouw het beste kunnen benaderen. De hulpverlening wisselt voortdurend en keer op keer moet zij weer meewerken aan nieuwe projectplannen. Dat doet ze met tegenzin. Op een gegeven moment escaleert het als hulpverleners aangeven dat als het niet verbetert, de kinderen uit huis geplaatst zullen worden. Ze bedreigt de hulpverleners verbaal en dat wordt niet gepikt. Nog diezelfde dag worden om tien uur 's avonds met groot machtsvertoon door politie en jeudzorg de kinderen uit huis gehaald en afgevoerd in een politieauto. Moeder en opa gaan op de vuist

met de politie. Het enige wat ik op dat moment kan doen is bij haar te zijn en te troosten, samen verdrietig zijn.

Het is triest om te zien hoe een moeder die onvoldoende kan zorgen voor haar kinderen en heel veel hulpverlening heeft, toch nog met uithuisplaatsing te maken krijgt.

Teuntje

Teuntje is als baby van acht maanden in een opvanghuis geplaatst omdat moeder niet goed voor haar kon zorgen. Als ze vier jaar is gaat zij naar een pleeggezin en met zeven jaar gaat ze weer naar een ander pleeggezin. Op 10-jarige leeftijd wordt zij bij een woongroep geplaatst. Teuntje is nu 12 jaar en jeugdzorg is nog altijd op zoek naar een juiste plek voor haar. Ze is opstandig en boos, want ze wil naar haar moeder. Anderen beslissen wat goed voor haar is en als ze niet luistert en niet meewerkt volgen er sancties en mag mama niet op bezoek komen. Teuntje wil graag bij haar moeder en zusje wonen. Ze doet alles wat er van haar gevraagd wordt en praat hierover met haar voogd, maar de voogd vindt dat geen goede plek voor haar: 'jeugdzorg heeft haar niet voor niets bij moeder weggehaald toen ze nog een baby was'. Jeugdzorg bezorgt Teuntje het gevoel dat haar moeder niet deugt en ook dat Teuntje haar gedrag moet veranderen. Ze geeft aan dat ze dat niet pikt en kondigt aan dat ze weg zal lopen. De hulpverlener vertelt wat haar dan te wachten staat: plaatsing in een instelling.

Wat je hier ziet: er worden projectplannen gemaakt, doelen gesteld en grenzen aangegeven. Er wordt voor dit meisje bepaald wat er gaat gebeuren. Haar eigen wensen die ze uit worden genegeerd. Duidelijk is hier sprake van een machtsspel tussen Teuntje en de hulpverlener. Waar dit meisje behoefte aan heeft is om door de hulpverlener erkend, gezien en begrepen te worden, dat ze zich mag laten zien zoals ze werkelijk is. Je kunt pas weten wat de ander nodig heeft, als je je in haar situatie verdiept en aansluit bij haar leefwereld.

Ook zien wij geregeld dat mensen niet de zorg krijgen waar ze recht op hebben. Ze weten vaak niet bij wie ze om hulp moeten aankloppen. De instanties weten het vaak zelf ook niet. Zo komt het voor dat gemeenten verwijzen naar andere instanties die op hun beurt weer terugverwijzen naar de gemeente. Instanties weten vaak niet wat mensen echt nodig hebben en de hulpvragers krijgen hierdoor geen passende zorg. De regels zijn te ingewikkeld en instanties te bureaucratisch. Het wordt mensen te moeilijk gemaakt om de juiste zorg te krijgen. Ze lopen aan tegen maandenlange procedures, niet-deskundige ambtenaren en ondoorzichtige regels. Hieronder een paar voorbeelden.

Paul

Paul heeft veel problemen op school en thuis, waardoor hij en zijn ouders met allerlei regels en instanties te maken krijgen. De ene instantie stuurt hem door naar de andere instantie. De andere instantie vindt het weer moeilijk om de juiste zorg voor hem te vinden. De ouders zijn moedeloos en vragen me waar ze nu naar toe moeten met hun zoon. "We worden van het kastje naar de muur gestuurd en we zijn al zo lang op zoek naar hulp. Bij wie moet ik zijn?"

Bob

Bob, een 20-jarige jongen, die vanaf zijn dertiende verslaafd was, heeft op straat geleefd. Hij was op zoek naar een startkamer, maar dat lukte niet omdat hij geen uitkering had en hij had geen uitkering omdat hij geen vast woonadres had. Na lang zoeken hebben wij werk voor hem gevonden met goede begeleiding. En eindelijk ook een kamer, maar hij heeft geen

300 euro voor de borg van de kamer. In overleg met het bestuur is dit betaald met de donatie die wij via het noodfonds DAK gekregen hebben. Het gaat nu heel goed met hem. Als hij niet hoeft te werken wil hij voor het inloophuis klusjes doen of helpen met activiteiten. Hij is heel dankbaar voor de steun die hij heeft gekregen en eindelijk heeft hij een warm plekje gekregen. Wij zullen hem verder blijven begeleiden.

De sociale dienst denkt mee en is heel behulpzaam, maar zij zijn zelf ook gebonden aan wetten en regels. Na talloze telefoongesprekken willen zij wel een daklozenuitkering aanbieden, maar Bob heeft zijn trots en zegt 'dat nooit'.

Dit is wat je vaak tegenkomt: geen woning omdat je geen uitkering hebt en geen uitkering omdat je geen verblijfplaats hebt.

Een aantal mensen heeft nog steeds te kampen met de gevolgen van de zorgtoeslagaffaire. In het jaarverslag van 2019 heb ik het verhaal van de 32-jarige Kadi verteld. Zij werd door de belastingdienst bestempeld als fraudeur, maar er was geen aanleiding en geen enkel bewijs. Jarenlang hebben wij geknokt om ons gelijk te halen. Wat me het meeste raakte was de onmacht van de moeder. Dit gezin heeft alle vertrouwen in de overheid verloren. Het is ongelooflijk dat zoiets kon gebeuren. Officieel heeft ze nu te horen gekregen dat ze geen fraudeur is, maar de angst zit er nog goed in, vooral bij de kinderen. Jarenlang waren ze bang dat wanneer ze uit school kwamen, het huis leeggehaald was.

Inloop Meezentbroekerweg 70, Heerlen

Contacten en samenwerking

Het present zijn zorgt ervoor dat de presentiewerker geconfronteerd wordt met een breed scala aan problematieken en thema's van persoonlijke en maatschappelijke aard.

In het kader van deze constatering zien we dat de presentiewerker dit jaar regelmatig contact had of samengewerkt heeft met de volgende organisaties en functionarissen: Scholen, leerplichtambtenaar, Wethouder, Jeugdzorg, Xonar, Sociale Dienst, advocaten, Thuiszorg, Bewindvoering, wijkteams, huisartsen, ziekenhuis, pastores, Netwerk DAK.

De contacten zijn functioneel en vinden hun oorsprong in de vragen en behoeften van mensen die contact daarover zoeken met Wijkpresentie.

Stichting Wijkpresentie Parkstad participeert ook in het Netwerkwerk Informele Steun Gemeente Heerlen. Wij werkten mee aan de totstandkoming van het concept 'Visie document Informele zorg gemeente Heerlen'.

TOT SLOT

Het was een bewogen jaar voor ons allemaal. Maar vooral voor de mensen die wij ontmoeten en vaak veel minder veerkracht hebben zowel mentaal, fysiek en economisch. Ook voor onze wijkpresentiewerkers was het een heel moeilijk jaar. Hoe in contact te blijven? Hoe te communiceren? Hoe zelf gezond en veilig te blijven. Toch bleven zij dat allemaal geïmproviseerd en flexibel doen. Als bestuur spreken we daarvoor onze grote waardering uit. Zij bleven present.

Presentie definitie

"Een praktijk waarbij de hulpgever zich aandachtig en toegewijd op de ander betreft, zo leert zien wat er bij de ander op het spel staat – van verlangens tot angst – en die in aansluiting daarbij gaat begrijpen wat er in de desbetreffende situatie gedaan zou kunnen worden en wie hij/zij daarbij voor de ander kan zijn.

Wat gedaan kan worden, wordt dan ook gedaan.

Een manier van doen, die slechts verwezenlijkt kan worden met gevoel voor subtiliteit, vakmanschap, praktische wijsheid en liefdevolle trouw."

uit Praktijkboek presentie 2019, p.21

Een theorie van de presentie

Samenwerking staat voorop!

Foto: Keety Mulder (Lutherse Gemeente) en Fien Cruts in de gerenoveerde keuken van de inloop.